

Sygn. akt II Ka 450/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawisłak
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk (spr.) SSO Bogdan Górski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r.

sprawy **S. J.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt II K 416/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności oraz warunkowego jej zawieszenia oskarżonemu S. J. – pkt I i II wyroku uzupełnia o przepis art. 4§1 kk;
2. jako podstawę prawną orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch) w miejsce „art. 42§2 kk” przyjmuje przepis „**art. 42§1 kk**”;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 470 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 450/16

UZASADNIENIE

S. J. został oskarżony o to, że w dniu 18 czerwca 2014 r. w S., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc ulicą (...), po zmroku, w terenie zabudowanym, którego ukształtowanie utrudniało obserwowanie tego miejsca, kierował pojazdem z nadmierną, niebezpieczną prędkością – około 130 km/h, która uniemożliwiała mu podjęcie skutecznych

manewrów uniknięcia najechania na ewentualną przeszkodę, jak również uniemożliwiła prawidłową obserwację kierowanego przez niego pojazdu, jego odpowiednio wcześniejsze dostrzeżenie i podjęcie właściwych manewrów przez innych uczestników ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym z ulicy (...), która jest drogą podporządkowaną do ulicy (...), samochodem marki (...) nr rej. (...), kierowanym przez M. H., na skutek czego pasażerowie samochodu (...) nr rej. (...): **K. C. (1)** doznał wielomiejscowych i wielonarządowych urazów m.in. czaszki – ze złamaniem kości pokrywy i podstawy czaszki, z rozerwaniem półkuli mózgu, kręgosłupa szyjnego – z rozwałkowaniem I i II kręgu szyjnego z przerwaniem rdzenia przedłużonego i stłuczeniem odcinka szyjnego rdzenia, klatki piersiowej – z masywnymi złamaniami rusztowania kostnego, stłuczeniami i rozerwaniem tkanki płucnej i rozerwaniem worka osierdziowego i prawej komory serca, jamy brzusznej – z rozerwaniem prawego płata wątroby oraz licznych obrażeń kończyn, które skutkowały jego zgonem na miejscu zdarzenia, **E. B.** doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy i wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia naruszając czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, pasażerka samochodu (...) nr rej. (...) **J. C.** doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy, rany tłuczonej w okolicy czołowej (5-6 cm) i ciemieniowej po stronie prawej (10 cm), złamania łopatki lewej i potłuczeń ogólnych, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r., sygn. II K 416/15:

I. oskarżonego S. J. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z mocy art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, a na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk orzekł karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawiania wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (czterech);

III. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 zł (dziesięć złotych);

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat z wyłączeniem uprawnień kategorii „A”;

V. na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek niezwłocznego zwrotu prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w S. Wydział Komunikacji;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. C. (2) kwotę 2.000,00 zł (dwa tysiące) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami postępowania w 1/2 ich wysokości.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości. Orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisu art. 4 § 1 kk poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary na podstawie ustawy w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r., w sytuacji, gdy przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynu były dla S. J. względniejsze,

II. obrazę przepisów prawa procesowego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 410 kpk w zw. z art. 366 § 1 kk w zw. z art. 200 § 2 pkt 6 kpk, wyrażającą się w poczynieniu ustaleń faktycznych na podstawie rzekomej opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, która z uwagi na brak podpisu sporządzającego ją biegłego waloru ekspertyzy określonej przez art. 202 § 2 kpk nie miała;

b) art. 410 kpk w zw. z art. 182 § 1 kpk, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie zeznań konkubiny oskarżonego, która nie została pouczona o prawie do odmowy składania zeznań przeciwko S. J..

W następstwie tak sformułowanych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

W dniu 16 września 2016 r. tj. w dniu rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego złożył wniosek dowodowy, w którym wniósł o wywołanie uzupełniającej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

W toku rozprawy apelacyjnej Sąd Okręgowy postanowił uzupełnić zamknięty przewód sądowy poprzez zaliczenie w jego poczet podpisanej przez biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej J. S. opinii, która wcześniej nie została omyłkowo podpisana i w ten sposób konwalidowano powyższe uchybienie.

Po udzieleniu głosu stronom, obrońca oskarżonego poparł apelację i jednocześnie wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego poprzez wywołanie opinii nowego biegłego na okoliczności wskazane we wniosku pisemnym, który przedłożył Sądowi i prokuratorowi. Prokurator po zapoznaniu się z w/w wnioskiem wniósł o jego nieuwzględnienie ze względu na fakt, iż opinia złożona przez biegłego J. S. jest opinią pełną i jasną, niewymagającą uzupełnienia, natomiast wniosek obrońcy zmierza jedynie do przedłużenia postępowania w tej sprawie.

Sąd Okręgowy postanowił: na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk wniosku obrońcy o wywołanie opinii nowego biegłego z zakresu ruchu drogowego i wypadków drogowych nie uwzględnić z uwagi na to, iż zdaniem Sądu z opinii biegłego J. S., znajdującej się w aktach sprawy wynikają wszelkie niezbędne dla rozstrzygnięcia tej sprawy okoliczności, opinia ta jest pełna i jasna, w związku z czyn wywołanie nowej opinii nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, a nadto zmierzałoby do przedłużenia postępowania.

Obrońca oskarżonego popierał w dalszym ciągu apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator przyłączył się do apelacji obrońcy oskarżonego jedynie w zakresie z pkt I z tym, że jego zdaniem powinien on być potraktowany jako obraza przepisu prawa procesowego, tj. art. 413 kpk i w związku z tym wniósł o uzupełnienie wyroku poprzez podanie w podstawie prawnej orzeczenia 4 § 1 kk; w pozostałej części wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się jedynie o tyle zasadna i skuteczna, o ile doprowadziła do zmiany wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu reformatoryjnym Sądu Odwoławczego. W pozostałej części, podniesione w niej zarzuty wraz z przytoczoną na ich poparcie argumentacją nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne.

Poprzedzając zasadniczą część rozważań zaznaczyć należy specyfikę trybu art. 387 § 1 kpk, w jakim zapadł zaskarżony przez obrońcę oskarżonego wyrok. Określone w tym przepisie dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej jest jedną z form konsensualnego zakończenia postępowania, w której jeżeli oskarżony może przed zakończeniem przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary, środków karnych i kompensacyjnych. Warunkiem koniecznym takiego rozstrzygnięcia jest to aby, okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, cele postępowania zostały osiągnięte bez przeprowadzenia rozprawy w całości, a prokurator i pokrzywdzony nie zgłosili sprzeciwu wobec uwzględnienia przez Sąd wniosku oskarżonego. Normy procedury karnej, zarówno w brzmieniu sprzed, jak i po nowelizacji, jaka miała miejsce z dniem 01 lipca 2015 r., nie przewidują możliwości wycofania wniosku złożonego w trybie art. 387 § 1 kpk, już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, wyrażając zgodę na rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym, z czym oczywiście pozostają skorelowane istotne dla oskarżonego korzyści, strony dobrowolnie rezygnują z części uprawnień procesowych, w szczególności z bezpośrednio przeprowadzenie dowodów przed Sądem I instancji i związanej z tym gwarancji dogłębnego rozpoznania sprawy (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2013 r., sygn. I KZP 5/13, OSNKW 2013/11/92, Prok. i Pr.-wkl. 2013/12/12, LEX nr 1371922, Biul.PK 2013/9/5, Biul.SN 2013/9/16). Przewidziane w art. 387 kpk przesłanki wydania wyroku skazującego na wniosek oskarżonego gwarantują zawartym w nim ustaleniom co do popełnienia przestępstwa wiarygodność porównywalną z ustaleniami wyroków wydanych po przeprowadzeniu postępowania na zasadach ogólnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. II AKa 499/15, LEX nr 2008297).

W przedmiotowej sprawie oskarżony S. J. w dniu 22 marca 2016 r. przyznał się do zarzucanego mu czynu, przeprosił rodzinę poszkodowanego oraz złożył stosowany wniosek w trybie art. 387 § 1 kpk o wymierzenie mu uzgodnionej z prokuratorem kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4, nadto orzeczenie kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł każda stawka oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat z wyłączeniem uprawnień kategorii „A” oraz związany z wykonaniem tegoż zakazu zwrot prawa jazdy do Starostwa Powiatowego w S.. Sąd I instancji uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego w konfrontacji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a co za tym idzie, okoliczności czynu i wina sprawcy nie budzą wątpliwości. Skazaniu S. J. bez przeprowadzenia rozprawy nie sprzeciwili się ani prokurator, ani pokrzywdzeni. Sąd Rejonowy nie dokonał także żadnych modyfikacji we wniosku oskarżonego, chociaż być uprawniony do uzależnienia jego uwzględnienia od dokonania w nim zmian (art. 387 § 3 kpk). W zaskarżonym wyroku zapadły wszelkie uzgodnione w trybie konsensualnym rozstrzygnięcia.

Apelujący wszelkie swoje zastrzeżenia pod adresem zaskarżonego wyroku sformułował jako zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego (art. 4 § 1 kk) oraz procesowego (art. 410 kpk w zw. z art. 366 § 1 kk w zw. z art. 200 § 2 pkt 6 kpk oraz art. 410 kpk w zw. z art. 182 § 1 kpk). Skonstatowania wymaga, iż dotyczą kwestii jedynie i ściśle proceduralnych, brak jest w niej zarzutów odnoszących się do oceny dowodów, a opinia biegłego jest w niej negowana jedynie przez przyzmat braku podpisania jej na ostatniej karcie przez biegłego J. S.. Niemniej jednak, w toku postępowania odwoławczego obrońca kwestionował już w całości w/w opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na podstawie której Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie, zarzucając jej niepełność i brak odpowiedzi na kluczowe, przedstawione przez siebie pytania oraz postulując w ten sposób wywołanie opinii uzupełniającej. Doskonałym potwierdzeniem i odzwierciedleniem tej okoliczności jest zresztą wniesiony przez niego wniosek dowodowy (k. 439).

Dodać przy tym należy, iż skazanie w trybie art. 387 § 1 kpk wiąże się z ograniczeniami w postępowaniu odwoławczym w postaci wyłączenia możliwości stawiania we wniesionym od takiego wyroku środka odwoławczym zarzutów apelacyjnych określonych w art. 438 pkt 3 i pkt 4 kpk, tj. zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych oraz zarzutów dotyczących rażącej surowości orzeczonej kary, o czym stanowi przepis art. 447 § 5 kpk. Konsekwencją wprowadzenia przez ustawodawcę tego ograniczenia jest to, iż apelacja oparta wyłącznie na tych zarzutach jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 kpk) i jako taką Sąd Odwoławczy winien pozostawić ją bez rozpoznania (art. 430 § 1 kpk). Z sytuacją taką nie mamy jednak do czynienia w przedmiotowej sprawie, albowiem zgodnie z wyłączeniem zawartym w art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 z późn. zm.), ujęte w normie art. 447 § 5 kpk ograniczenie stawiania zarzutów w sprawach zakończonych w trybie konsensualnym nie dotyczy spraw, w których akt oskarżenia wpłynął do właściwego Sądu przed dniem 01 lipca 2015 r. Przypomnieć należy, iż akt oskarżenia przeciwko S. J. wpłynął do Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim w dniu 19 czerwca 2015 r. (k. 276), a zatem przed w/w nowelizacją. W realiach tej sprawy, w postępowaniu odwoławczym należało zatem rozpoznać wniesioną apelację w odniesieniu do wszystkich ewentualnie w niej podniesionych względnych przyczyn odwoławczych określonych art. 438 pkt 1-4 kpk.

Odnosząc się bezpośrednio do skargi apelacyjnej obrońcy oskarżonego, gdzie nie są kwestionowane ani ustalenia faktyczne, ani rażąca surowość kary, Sąd Odwoławczy uznał za celowe omówienie w pierwszej kolejności zagadnień proceduralnych, zaś na zakończenie kwestii naruszenia art. 4 § 1 kk.

Przede wszystkim samo niepodpisanie przez biegłego treści opinii pisemnej na jej ostatniej karcie nie sposób uznać za uchybienie mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Odwoławczego, już sam charakter tego niedociągnięcia, stanowiącego zwykle przeoczenie, na to nie pozwalał. Jakkolwiek apelujący wykazał, iż do obrazu treści przepisu art. 200 § 1 pkt 6 kpk w realiach tej sprawy rzeczywiście doszło - opinia nie zawierała podpisu wydającego ją biegłego, skuteczne posłużenie się zarzutem obrazu przepisu prawa procesowego wymagało wykazania wpływu zaistniałego naruszenia treści tego przepisu na treść zaskarżonego wyroku, czego obrońca jednak nie wykonał. Nadto, uchybienie to zostało konwalidowane w postępowaniu odwoławczym, gdzie biegły J. S. złożył podpisaną opinię. W konsekwencji, całościowa, dogłębna i kompleksowa ocena tego zarzutu jednoznacznie wskazuje, iż jest on nietrafny.

W kontekście opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych zaznaczyć należy także, iż Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakiegokolwiek konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego i przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii tegoż biegłego, uznając tym samym i zgadzając się z Sądem I instancji, iż dotychczasowa opinia jest jasna, pełna, fachowa i odpowiada na wszelkie postawione biegłemu pytania konieczne dla wyjaśnienia przedmiotowej sprawy. Jej prawidłowo przeprowadzona ocena generowała pozbawione błędów ustalenia faktyczne. Co charakterystyczne, obrońca wnosząc apelację od wyroku Sądu Rejonowego nie kwestionował w ogóle jej oceny i nie miał żadnych uwag merytorycznych do samej opinii, bądź też kompetencji biegłego, czy też jego metod badawczych, nie postulował także przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii, jedyny swój zarzut pod jej adresem kierując ku brakowi podpisu biegłego. Wniosek dowodowy o jej uzupełnienie złożył dopiero na rozprawie apelacyjnej. Przypomnieć przy tym można, iż nie jest dopuszczalne podnoszenie nowych zarzutów już po upływie terminu do złożenia apelacji i to niezależnie od tego, czy wcześniej środek odwoławczy wniesiono na korzyść oskarżonego. Z tych też względów, na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk, oddalono wniosek dowodowy obrońcy, albowiem wywołanie kolejnej opinii nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, a nadto zmierzałoby jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego na podzielenie nie zasługuje również zarzut naruszenia art. 410 kpk w zw. z art. 182 § 1 kpk. Zgodzić się należy, iż konkubina oskarżonego J. C. powinna zostać pouczona o prawie do odmowy składania zeznań. Niemniej jednak zwrócić należy uwagę, iż została ona przesłuchana tylko jeden raz, kilka dni po przedmiotowym zdarzeniu (k. 69-70), a jej depozycje były dosyć skąpe. Oskarżony nie został skazany przez Sąd Rejonowy na podstawie obciążających go zeznań J. C., jej relacja o przedmiotowym zdarzeniu nie była kluczowym dowodem w przedmiotowej sprawie. Nawet w przypadku gdyby Sąd I instancji nie mógł z nich skorzystać ustalając stan faktyczny zdarzenia, całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budził jakichkolwiek wątpliwości co do sprawstwa S. J.. Sam oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu. Z tego względu, uchybienie to nie sposób uznać za rzutuujące na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Uznając wszelkie podniesione przez skarżącego zarzuty dotyczące zagadnień proceduralnych za chybione i przechodząc do obrazu art. 4 § 1 kk, należy zgodzić się ze skarżącym, że zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze winien być uzupełniony o ten przepis. Wskazana zmiana w wyroku Sądu II instancji miała jednak jedynie „kosmetyczny” charakter z przyczyn opisanych poniżej.

Przede wszystkim stanowczo stwierdzenia wymaga, iż w odniesieniu do osoby oskarżonego Sąd I instancji niewątpliwie zastosował przy orzeczeniu o karze przepisy Kodeksu Karnego w brzmieniu ustawy względniejszej dla sprawcy, albowiem orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat na okres 4 lat tytułem próby. Obecnie, po nowelizacji treści art. 69 § 1 kk, jaka miała miejsce z dniem 01 lipca 2015 r., możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności została nader ograniczona przez ustawodawcę do kar w wymiarze nieprzekraczającym roku, co powoduje, iż zastosowanie dobrodziejstwa tej instytucji wobec S. F. byłoby kategorycznie niedopuszczalne. Z tych też względów, analogicznie jak w przypadku wcześniej

omówionych zarzutów, trudno mówić, aby uchybienie to miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, skoro dotyczyło jedynie przywołania właściwego przepisu w treści rozstrzygnięcia.

Stwierdzenia wymaga także, iż skoro nie naruszono reguły kolizyjnej nakazującej Sądowi ferującemu wyrok uwzględnia w dacie orzekania stanu prawnego względniejszego dla sprawcy, zgodnie z wymogami płynącymi z art. 4 § 1 kk, to nie można skutecznie posłużyć się tym zarzutem. Zupełnie hipotetycznie byłoby to możliwe, gdyby Sąd I instancji w tej sprawie nie uwzględnił przepisów ustawy KK w brzmieniu sprzed nowelizacji i nie rozważał w ogóle dopuszczalności warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, albowiem na tym polu nowelizacja KK i KPK miała najdalej idące dla oskarżonego S. J. skutki.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego, odnoście tego, iż w realiach tej sprawy, sam brak przytoczenia w postawie prawnej rozstrzygnięcia art. 4 § 1 kk stanowi w istocie obrazę art. 413 § 1 pkt 6 kpk, zgodnie z którym każdy wyrok powinien zawierać wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej. Ich kompletu nie zawierał wyrok pierwszoinstancyjny, aczkolwiek, jak już wskazano, usterkę tą z powadzeniem usunięto w orzeczeniu reformatoryjnym – podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności oraz warunkowego jej zawieszenia oskarżonemu S. J. Sąd Okręgowy uzupełnił o przepis art. 4 § 1 kk.

Niezależnie od zarzutów podniesionych we wniesionym środku odwoławczym, Sąd Okręgowy dostrzegł jeszcze jeden mankament zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy błędnie jako podstawą prawną orzeczenia o zastosowanym wobec oskarżonego S. J. środku karnym wskazał przepis art. 42 § 2 kk, przewidujący po zaistnieniu określonych w nim przesłanek w postaci: ucieczki sprawcy z miejsca zdarzenia, jego nietrzeźwości lub znajdowania się pod wpływem środka odurzającego, obligatoryjne wymierzenie zakazu prowadzenia pojazdów. Przesłanki wskazane w tym przepisie nie zaistniały jednak w przedmiotowej sprawie, co powoduje, iż wymierzenie środka karnego w myśl przepisów Kodeksu Karnego było fakultatywne. W tej sytuacji, właściwym przepisem, na podstawie którego oskarżonemu winien być wymierzony ów środek karny winien być nie art. 42 § 2 kk, lecz art. 42 § 1 kk.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy jako podstawę prawną orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch) w miejsce „art. 42 § 2 kk” przyjął przepis „art. 42 § 1 kk”.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Odwoławczy nie znajdując podstaw do szerszego uwzględnienia zarzutów apelacyjnych oraz nie dostrzegając innych uchybień podlegający uwzględnieniu z urzędu, jak również bezwzględnych przesłanek uchylenia orzeczenia określonych w art. 439 kpk, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. W ocenie Sądu Okręgowego, przedmiotowa sprawa, gdzie spełniono wszelkie wymogi trybu konsensualnego, nie wymagała uchylenia zaskarżonego wyroku i cofnięcia jej do stadium procesu toczącego się przed Sądem I instancji.

Celem uzupełnienia, zupełnie na marginesie dodać jedynie można, iż na gruncie podobnych ustaleń i w odniesieniu do tych samych stanów prawnych uregulowanych przepisami nowelizującymi KK i KPK, kontrola instancyjna wyroku w sytuacji skorzystania przez oskarżonego z trybu określonego w art. 387 kpk stała się przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. II AKa 499/15 orzekł, iż sprzeniewierzając się treści zawartego porozumienia, oskarżony nie może spodziewać się wywołania ponownego rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy zachodziły wszystkie warunki określone w art. 387 § 2 kpk, umożliwiające zaaprobowanie przez Sąd orzekający zaproponowanego przezeń porozumienia (LEX nr 2008297).

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 470 (czterystu siedemdziesięciu) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję. Na kwotę tę składa się 450 zł opłaty oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, orzekł jak w sentencji wyroku.